

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Œcumenica Cathedræ Apostolicæ Avthoritas

Reding, Augustin

[Ort nicht ermittelt], Anno M.DC.LXXXIX.

§. IV. Corollarium.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38717

pitis, nempe Summi Pontificis, sunt munera, tum pro isto discrimine melius dignoscendo expedit, signum temporis antecedens Papæ consensum, suffragij à Concilio Univerſo lati approbatorium, distinguere à signo, in quo *actualiter* fit accessus Papæ, autoritate suâ ultimâ definitivâ confirmantis dogma per majora saltem Concilij suffragia sancitum. In signo igitur Papæ consensum, seu ultimâ definitionis accessum autoritativum antecedente, noscitur equidem Concilium legitime congregatum in Christi vicario nomine, cui tamen pro tunc deficit adhuc infallibilitas in definiendis fidei dogmatibus. Nam licet Christus promiserit, se in medio eorum fore, qui in nomine Christi, sub autoritate ad eum Christi vicariæ, uni Romano Pontifici competentis, caractere sunt congregati: hujus tamen assistentiæ, Christi infallibilitatem adferentis effectus, secundum sacrum Evangelij contextum, alligatur duorum, nempe Corporis hierarchici, & Capitis Ecclesiæ consensui. Quantumvis ergo Concilij Patres in ferendis suis suffragijs legitime procedant, quantumvis etiam suffragiorum majoritas in unum collata, jam præferat Concilij Oecumenici consensum, pro signo tamen antecedente Summi Pontificis consensum ultimâ definitivum, atque Conciliaris dogmaticæ sanctionis *authoritative* confirmatorium, nondum subsistit infallibilitas per Christi assistentiam tunc sortitura effectum, quando Duobus illis, Ecclesiæ scilicet Capite, & Corpore hierarchico per Concilium Oecumenicum representato, inter se consentientibus, quamcunque petierint dogmaticæ sanctionis veritatem, certissimè impertiturus est Pater cælestis. Quandoquidem igitur antecederet ad hoc signum Papalis ultimâ definitivi, & *authoritative* confirmatorij consensûs, in decretis Concilij, quantumvis Generalis, necdum subsistat illa omnimodæ infallibilitatis prærogativa, sed absque accessu talis consensûs Pontificij Concilium subjaceat errabilitati; veluti demonstrant exempla in argumento *secundo* latius exposita: idcirco ex hoc etiam fundamento manifestè extat demonstrata Papæ super Concilium quasi *acephalicè* spectatum præminentia.

§. IV.

Corollarium.

69. EX dictis jam facile inferitur; quantum momenti sit in rationibus, quibus Theologi nonnulli nituntur Papæ supra Concilium superioritatem ostendere. Ejusmodi namque rationum vis & energia tota quanta est petenda ex earundem collatione cum fidei principijs, sub Conciliorum Oecumenicorum sanctionibus conformiter applicatis ad Theologicam aliquam ratiocinationem. *Prima* igitur ratio ejusmodi desumitur ex hoc, quòd, cum Christus Ecclesiam suam maximè dilexerit, sicque ipsi præcipuè voluerit, esse consultum, optimam utique gubernandi formam in ea instituerit, qualis censetur esse Monarchica.

Hæc autem subsistit ex uno supremo Principe, cui totum Regnum, oportet, esse subiectum. Quandoquidem igitur Ecclesiæ sanctæ Regnum conveniat, esse optimum, oportet, eatenus esse Monarchicum, ut ejus Princeps, Summus Pontifex nequaquam subjacere debeat Concilio, Ecclesiæ militantis Regnum in terra representanti, sed super hoc, oportet, illum habere superioritatis præminentiam.

Verùm alij eontra Theologi, dum regimen Monarchicum Aristocratico mixtum, censent puræ Monarchiæ præcellere, talem Ecclesiastici regiminis statum non inconvenienter probant ex eo, quòd Christus *Matthæi 18.* dicendo: *Super hanc Petram ædificabo Ecclesiam meam*, hujus indefeçibilitatem, atque adeò in decidendis fidei dogmatibus infallibilitatem non aliter sanxerit, nisi cum respectu ad Ecclesiam, cujus Concilium Oecumenicum est representativum. Unde in ordine ad dogmaticas ejusmodi sanctiones Christus etiam *Matthæi 18.* consummatæ infallibilitatis, saltem *secundum nos* (quatenus scilicet nobis ex sanctæ Ecclesiæ definitionibus hætenus innotuit) præminentiam non vel soli Petro, vel soli Generali licet Concilio, sed Duobus in unum consentientibus pollicitus est. Sub qua proinde & Capitis, extra Concilium etiam Regni cælorum claves obtinentis, & Concilij hierarchicum Ecclesiæ Universalis Corpus representantis conjunctione, videtur Christus consummatum Ecclesiæ regimen ad fidei dogmata sancienda procedere potens, constituisse sub mixtâ Monarchici, & Aristocratici regiminis norma: ita tamen, ut, si hierarchicum in Concilio Generali Aristocratice normam præferens Ecclesiæ Corpus spectetur quasi *acephalicè*, per Christi Domini institutionem *superius* probatam, omninò dici debeat Papa esse Concilio major ac superior.

Secunda ratio petitur à causa potestatis Ecclesiasticæ *Efficiente*, quæ est ipsemet Christus conferens claves Regni cælorum, non Concilio *acephalicè* spectato, sed vel plenæ, quæ Caput etiam complectenti, ac *formaliter* Oecumenicæ Synodo Universalis, vel etiam soli Petro cum perpetuæ successiõnis ordine, dicens *Matthæi 16.* *Tibi dabo claves Regni cælorum*: quod ex hoc etiam capite erat permaximè conveniens, imò necessarium, cum propter difficultates in aggregando Oecumenico Concilio, in imensum exerecerent controversiæ Ecclesiasticæ, si his ab uno Capite ac *judice* supremo nullus imponi posset finis.

DIS.